

хождение *). Първите нападения и началото на покорението е станало въ 7-иятъ вѣкъ, но властта на това чуждо племе надъ балканските славяне са е укрѣпила само въ 9-то столѣтие. Най-послѣ покореното население са събрало въ едно цѣло и съставило бѣлгарско царство, което е имало буйна история, чѣсто е влѣтало въ между-национална вражда съ сѣсѣдните сѣрбе и съ другите народи, съединяло е своята сѣдба съ сѣрбската, правило е завоевания и губило ги е, задавало е страхъ на Византия, но и само твърде чѣсто е страдало отъ нея. Въ половината на 9-иятъ вѣкъ бѣлгарскиятъ князь Борисъ е приѣлъ християнската вѣра; а епохата на неговиятъ синъ, първиятъ царь Бѣлгарски, Симеона (892—927) е била най-блѣстяще време за бѣлгарското просвѣщение.

Историческата сѣдба на бѣлгарскиятъ народъ въ политически и културни смисалъ са опредѣлява съ неговите отношения камъ Византия. Отъ нея бѣлгарете сѣ приѣле първите начала за своето образование, което са появило заедно съ християнството. Грѣците не биле въ състояние да противодѣйствувать на бѣлгарските нападения съ оръжие, и за да са избавать отъ камъ тая страна, тие са рѣшиле да дѣйствувать на тѣхъ съ силата на вѣрата.

Византийското християнство и дѣйствително пустило дълбоки корѣне въ народниятъ животъ, но заедно съ вѣрата въ бѣлгарското развитие влѣзле и „оние начала на прерожденното“ (на угасналото) свѣтско образование на ромео-грѣците, ко-

---

*) Това заключение нито е доказано, нито ще да бѣде скоро доказано, защото нѣмаме факти. Прев.